

имало, и до днесъ са намѣрватъ сѣкакви хора; нѣ нашата приказка ще бѣде за нашій мѣдрецъ, който съ своитѣ си хитри приказки е разсмивалъ хората и сѣки му са чудилъ на ума. Да са е училъ на школа—не е, защото по неговото време на да ли са е и поменувало у насъ таквозъ нѣщо; да е живѣлъ помѣжду учени и умни хора—не е, защото по неговото врѣме умни и учени глави на рѣдко сѣ израсвали. Каквото и да речемъ се не можемъ да получимъ, но догажда са че нашъ Хитѣръ Петѣръ си е игралъ и съ най-умнитѣ, както котката си играе съ мишкитѣ. Кой знае: пакъ щѣ кажж, че и това му е было Божіе подаденіе, тѣй щото неговата хитрость да може му затули грозотата на лицето.

Хитѣръ Петѣръ бѣше единъ сиромашъ селянинъ и за то си обичаше да живѣе въ село, дѣто са приста-
вяше аргатинъ ту при дѣда си Попа, ту при нѣкой бо-
гатицакъ селенинъ или чорбаджія, както ще са види отъ
слѣднитѣ приказки.

